

ומוכח מהנוסח הזה, שהוא ממזר כיון שהוא בא מעבירה של אשת איש, שעונשה מיתת בית דין, ויש מהנוסח הזה הוכחה לקיים דברי רבי יהושע, שאין ממזר אלא מחייבי מיתות בית דין.

ב. אשתו שמתה — הרי הוא מותר באחותה.

ג. גרשה לאשתו, ומתה — הרי הוא מותר באחותה.

נשאת לאחר, ומתה — הרי מותר באחותה.

וכמו כן ביבמתו:

יבמתו שמתה — מותר באחותה,

הלץ לה, ומתה — מותר באחותה,

נשאת לאחר, ומתה — מותר באחותה.

ומבואר בגמרא שזו היא משנה פשוטה, וכאן שנה רבי משנה שאינה צריכה.

גמרא

והוינן בה: מאי טעמא דרבי עקיבא האומר שאפילו מחייבי לאוין יש ממזר?

ומשנינן: משום דכתיב: [דברים כג] "לא יקח איש את אשת אביו, ולא יגלה כנף אביו".

ודרשינן: כנף שראה אביו — לא יגלה!

וסבר לה רבי עקיבא כרבי יהודה, דאמר: באנוסת אביו הכתוב מדבר, דהויא לה חייבי לאוין.

אחרים אומרים: מפני ששהו עצמם להכנס תחת כנפי השכינה.

אמר רבי אבהו, ואיתימא רבי חנינא: מאי קראה, שנענשים על שהייתם מלהתגייר?

שנאמר במגילת רות [פרק ב] "ישלם ה' פעלך, ותחי משכורתך שלמה מעם ה' אלהי ישראל, אשר באת לחסות", וגומר. על שמיהרת ולא איחרת להתגייר.

מתניתין

מט-א א. איזהו ממזר?

כל שאר, קירבת בשר, שהוא כ"לא יבא", דברי רבי עקיבא.

והיינו, הולד הנולד מכל איסורי קירבה בדרגת "חייבי לאוין" [וכל שכן הולד הנולד מאיסורי קירבה החמורים מאלו], כגון אנוסת אביו לפי רבי יהודה, שהיא בלאו, וכגון נושא חלוצתו שהיא אסורה עליו בלאו, "כיון שלא בנה שוב לא יבנה".

שמעון התימני אומר: כל שחייבים עליו כרת בידי שמים, הולד הנולד ממנו הוא ממזר, אך לא מחייבי לאוין, כגון הנושא חלוצתו.

והלכה כדבריו!

ורבי יהושע אומר: כל שחייבין עליו מיתת בית דין, אבל לא חייבי כריתות, וכל שכן חייבי לאוין.

אמר רבי שמעון בן עזאי: מצאתי מגלת יוחסין בירושלים, וכתוב בה: איש פלוני ממזר — מאשת איש!